

„S-a isprăvit!”

(Ioan 19.30)

Isus - Biruitorul de la Golgota

Doi dintre evanghe-
liști menționează că
„pe la ceasul al no-
uălea, Isus a strigat cu glas tare:
«Eli, Eli, Lama Sabactani?» adică:
«Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu,
pentru ce M-ai părăsit?»” (Matei
27.46; Marcu 15.34), după care
„Isus a strigat iarăși cu glas tare, și
Și-a dat duhul” (Matei 27.50;
Marcu 15.37).

Luca 23.46 consemnează că
„Isus a strigat cu glas tare: «Tată,
în mâinile Tale Îmi încredințez
duhul!» Și când a zis aceste vorbe
Și-a dat duhul.”

Ioan relatează în cap. 19.30
că atunci „când a luat Isus oțelul,
a zis: «S-a isprăvit!» Apoi Și-a
plecat capul, și Și-a dat duhul.”

Dacă la o citire pripită aceste
relatări ni se par diferite, la o stu-
diere atentă ele nu fac decât să
ne dezvăluie sfârșitul lucrării victorioase
a Domnului Isus, prin
care Acesta l-a biruitt pe dia-
volul, deposedându-l și de ultima
autoritate pe care acesta o mai
avea: aceea asupra morții: „Astfel,
deci, deoarece copiii sunt părtași
sângelui și cărnii, tot așa și El
însuși a fost deopotrivă părtaș la
ele, pentruca, prin moarte, să
nimicească pe cel ce are puterea
morții, adică pe diavolul, și să
izbăvească pe toți aceia, care
prin frica morții erau supuși
robiei toată viața lor” (Evrei
2.14-15). Cât de adânc reliefează
această realitate imnul pe care cu
bucurie îl înălțăm la fiecare
sărbătorire a Învierii Mântui-
torului nostru iubit: „Hristos a
înviat din morți, / Cu moartea pe
moarte călcând. / Iar celor din
morminte, / viață dăruindu-le!”

Pe crucea din Golgota s-a

împlinit ultimul act al blestemului
pe care Dumnezeu îl aruncase
asupra șarpelui. După căderea în
păcat a primilor oameni, Adam
și Eva, printre consecințele pe
care Dumnezeu le-a spus celor
implicați că le vor avea de suferit
s-a numărat și aceea adresată
șarpelui, care o amăgise pe femeie,
cărui i-a spus: „Fiindcă ai
făcut lucrul acesta, blestemat ești
între toate vitele și între toate
fiarele de pe câmp; în toate zilele
vieții tale să te târăști pe pânțece
și să mănânci țărână. Vrăjmășie

**„Moartea a fost
înghițită de
biruință.
Unde îți este
biruința, moarte?
Unde îți este boldul,
moarte?” Boldul
morții este păcatul;
și puterea păcatului
este Legea.
Dar mulțumiri fie
aduse lui Dumnezeu,
care ne dă biruința
prin Domnul nostru
Isus Hristos!”
I Cor. 15.54-57**

voi pune între tine și femeie, între
sămânța ta și sămânța ei. Aceasta
îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdro-
bi călcâiul” (Genesa 3.14-15).
Dacă acest blestem a avut și mai
are urmări în lumea fizică, mate-
rială – căci aproape orice om are
o repulsie instinctivă față de
șerpi, căutând să-l omoare ori de
câte ori zărește vreunul –, el a
avut în același timp și o urmare
în lumea spirituală, fiind de fapt
dezvăluirea planului de mântuire

DANIEL PURDEL

Redactor

a omenirii prin Fiul omului –
„sămânța femeii” –, care va
zdrobi capul șarpelui cel vechi,
al lui Satan, după ce acesta îi va
zdrobi călcâiul.

Numele lui Satan înseamnă
„adversar”, și din câteva nume ale
lui, care apar pe paginile Bibliei,
se poate vedea că așa este. El este
numit „ispititorul” (Matei 4:3),
„cel rău” (1Ioan 2:13), „înșelă-
torul” (Apocalipsa 12:9), „tatăl
minciunii” și „ucigașul” (Ioan
8:44). Domnul Isus l-a numit
„stăpânitorul acestei lumi” (Ioan
12:31).

Într-adevăr, încă de la întru-
parea lui Isus, diavolul a încercat
să-L omoare sau să-L amăgească
în diferite feluri, ca să-L facă să
renunțe la misiunea Lui.

**Irod cel Mare
(74 î.H – 4 d.H.)**

Primul atac direct al diavo-
lului împotriva lui Isus a fost prin
împăratul Irod cel Mare (Matei 2),
care, auzind de magii care-L
căutau în Ierusalim pe „Împă-
ratul de curând născut al Iudei-
lor”, a făcut cercetări și a aflat de
la marii preoți și de la cărturari
că Hristosul trebuia să se nască
în Betleemul din Iudeea. După
aceea, a chemat în ascuns pe magi
și a aflat întocmai de la ei vârsta

(continuare în pag. 10)